

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5222/2567

กรมการปกครองโจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 198 ทวิ, ป.วิ.พ. มาตรา 240, ป.วิ.พ. มาตรา 199, พ.ร.บ.สัญญา พ.ศ. 2508 มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 225, พ.ร.บ.สัญญา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 มาตรา 10, พ.ร.ก.ดังกล่าวให้ยกเลิกความใน มาตรา 7, ป.พ.พ. มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในคดีที่จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การและเพื่อประโยชน์ในการพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดี ศาลอาจสืบพยานเกี่ยวกับข้ออ้างของโจทก์หรือพยานหลักฐานอื่นไปฝ่ายเดียวตามที่เห็นว่าจำเป็นตาม ป.วิ.พ. มาตรา 198 ทวิ วรรคสอง กรณีดังกล่าว จำเลยย่อมอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นได้ แต่เฉพาะในพยานหลักฐานตามที่โจทก์นำสืบมาว่า ศาลไม่ควรเชื่อหรือรับฟังไม่ได้เท่านั้น จำเลยไม่อาจที่จะไปกล่าวอ้างข้อเท็จจริงที่โจทก์มิได้นำสืบหรือมิได้อยู่ในสำนวนความขึ้นมาอ้างอิงเพื่อหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ ป.วิ.พ. มาตรา 240 (2) บัญญัติว่า ถ้าศาลอุทธรณ์ยังไม่เป็นที่พอใจในการพิจารณาฟ้องอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐาน ที่ปรากฏในสำนวนภายใต้บังคับแห่งมาตรา 238 และเฉพาะในปัญหาที่อุทธรณ์ ให้ศาลมีอำนาจที่จะกำหนดประเด็นทำการสืบพยานที่สืบมาแล้ว หรือพยานที่เห็นสมควรสืบต่อไป และพิจารณาคดีโดยทั่ว ๆ ไป ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายนี้สำหรับการพิจารณาในศาลชั้นต้นและให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยการพิจารณาในศาลชั้นต้น มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม ตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าวใช้บังคับเฉพาะกรณีที่ผู้อุทธรณ์ อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงและเป็นการอุทธรณ์โต้แย้งข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยมาแล้ว แต่

คำพิพากษา

คดีนี้จำเลยไม่ได้อุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาของศาลชั้นต้นในข้อเท็จจริงที่ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยว่า พยานบุคคลและพยานเอกสารที่โจทก์นำสืบมานั้นไม่มีน้ำหนักให้รับฟังด้วยเหตุผลตามที่พยานโจทก์เบิกความหรือข้อความในเอกสารมีข้อพิรุธไม่น่าเชื่อถือในข้อใด อย่างไร หรือศาลชั้นต้นมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ. ว่าด้วยการพิจารณาแต่อย่างใด แต่กลับยกข้อเท็จจริงขึ้นมาใหม่ในชั้นอุทธรณ์ โดยอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงอื่นที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคดีนี้จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ไม่มีสิทธินำพยานเข้าสืบไม่ว่าจะเป็นพยานบุคคลหรือพยานเอกสาร ดังนั้น การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้จำเลยอ้างพยานเพิ่มเติมในชั้นอุทธรณ์และให้จำเลยนำพยานหลักฐานที่อ้างหรือนำมาแสดงเพิ่มเติมในชั้นอุทธรณ์ได้เข้าสู่อำนาจพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 5 โดยให้ศาลชั้นต้นสืบพยานปาก ห. ประกอบเอกสารท้ายอุทธรณ์ของจำเลยเท่ากับให้สิทธิจำเลยนำพยานเข้าสืบโดยจำเลยไม่มีสิทธินั้น จึงไม่ชอบ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 199 วรรคสอง และมาตรา 240 (2) โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 906,809.14 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 866,227 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 906,809.14 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 866,227 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 20 ตุลาคม 2563) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้

จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟัง เป็นยุติว่า ขณะจำเลยสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ 1 ตำบลเทอดไทย อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย จำเลยยังมิได้รับสัญชาติไทยได้นำรายการทะเบียนบ้านของนายจำเนียร เลข บัตรประจำตัวประชาชน 3 - 2204 - 0027 x - xx x บุตรของนางยุพิน และนายสมบัติ ซึ่งเป็นบุคคลอื่นมาใช้เป็นหลักฐานการสมัครและได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านดังกล่าว โดยได้รับเงินค่าตอบแทน จากโจทก์ในตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านตั้งแต่วันที่ 10 กรกฎาคม 2555 ถึงวันที่ 18 กรกฎาคม 2555 เป็นเงิน 2,322 บาท ต่อมาวันที่ 19 กรกฎาคม 2555 จำเลยได้รับเลือกเป็นกำนันตำบลเทอดไทย อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย อีกตำแหน่งหนึ่ง ได้รับค่าตอบแทนจากโจทก์ตั้งแต่วันที่ 19 กรกฎาคม 2555 ถึงวันที่ 2 กันยายน 2562 เป็นเงิน 863,905 บาท รวมค่าตอบแทนที่ได้รับจาก โจทก์เป็นเงิน 866,227 บาท ตามหนังสือสำคัญแสดงการเป็นผู้ใหญ่บ้านและหนังสือสำคัญแสดง การเป็นกำนัน เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2562 จำเลยถูกนายทะเบียนอำเภอแม่ฟ้าหลวง จำหน่ายชื่อ และรายการทางทะเบียนราษฎรเพราะเชื่อได้ว่าการมีชื่อและลงรายการทางทะเบียนราษฎร การจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนในชื่อและรายการของจำเลยดำเนินการไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ระเบียบ หรือโดยอำนาจหรือมีข้อความผิดไปจากความเป็นจริง ตามมาตรา 10 แห่ง พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ การทะเบียนราษฎร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ประกอบระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำ ทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2535 เป็นเหตุให้จำเลยขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการที่จะ ได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านตามมาตรา 12 (1) แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457 มาตั้งแต่ต้น จำเลยต้องพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ตามมาตรา 14 (2) แห่งพระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457 ตามหนังสือที่ว่าการอำเภอแม่ฟ้าหลวง และนายอำเภอ แม่ฟ้าหลวงได้มีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งจำเลยเป็นผู้ใหญ่บ้านและมีคำสั่งให้จำเลยพ้นจาก ตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ 10 กรกฎาคม 2555 พร้อมให้คืนเงิน ค่าตอบแทนในตำแหน่งที่ได้รับระหว่างดำรงตำแหน่งเป็นเงิน 866,227 บาท ตามคำสั่งอำเภอ แม่ฟ้าหลวง เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2563 โจทก์มีหนังสือให้จำเลยคืนเงินค่าตอบแทนจำนวน 866,227 บาท ให้แก่โจทก์ภายในวันที่ 6 มีนาคม 2563 จำเลยได้รับหนังสือดังกล่าวแล้ว แต่เมื่อ ถึงกำหนดจำเลยไม่ชำระตามหนังสือกรมการปกครองและไปรษณีย์ตอบรับ มีปัญหาที่สมควร วินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์เสียก่อนว่า อุทธรณ์ที่จำเลยยกขึ้นอ้างเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากัน มาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ในคดีที่จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การและเพื่อประโยชน์ ในการพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดี ศาลอาจสืบพยานเกี่ยวกับข้ออ้างของโจทก์หรือ พยานหลักฐานอื่นไปฝ่ายเดียวตามที่เห็นว่าจำเป็นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 198 ทวิ วรรคสอง กรณีดังกล่าว จำเลยย่อมอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นได้ เฉพาะในพยานหลักฐานตามที่โจทก์นำสืบมาว่า ศาลไม่ควรเชื่อหรือรับฟังไม่ได้เท่านั้น จำเลยไม่ อาจที่จะไปกล่าวอ้างข้อเท็จจริงที่โจทก์มิได้นำสืบหรือมิได้อยู่ในสำนวนความขึ้นมาอ้างอิงเพื่อ หักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยและรับฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยถูกนายทะเบียน อำเภอแม่ฟ้าหลวงจำหน่ายชื่อและรายการทางทะเบียนราษฎรเพราะเชื่อได้ว่าการมีชื่อและ ลงรายการทางทะเบียนราษฎร การจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนในชื่อและรายการของจำเลย

ดำเนินการไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ระเบียบ หรือโดยอำนาจ หรือมีข้อความผิดไปจากความเป็นจริง ตามมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ประกอบระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2535 เป็นเหตุให้จำเลยขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้าน ตามมาตรา 12 (1) แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457 มาตั้งแต่ต้น แต่จำเลยมิได้อุทธรณ์โต้แย้งคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นว่า พยานบุคคลและพยานเอกสารที่โจทก์นำสืบมานั้นไม่มีน้ำหนักในการรับฟังด้วยเหตุผลตามที่พยานโจทก์เบิกความและข้อความในเอกสารมีข้อพิรุธไม่น่าเชื่อถือข้อใด อย่างไร อุทธรณ์ของจำเลยกลับกล่าวอ้างข้อเท็จจริงประกอบเอกสารท้ายอุทธรณ์ขึ้นมาใหม่ว่า แม้ขณะจำเลยลงสมัครและได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านและกำนัน จำเลยได้ยื่นเอกสารไม่ตรงกับความเป็นจริงต่อทางราชการ แต่ภายหลังศาลมีคำพิพากษาจำเลยดำเนินการยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร.14) เลขที่ 9 หมู่ที่ 1 ตำบลเทอดไท อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย โดยจากการตรวจสอบเอกสารและสอบปากคำพยานบุคคล ปรากฏว่าจำเลยเกิดในราชอาณาจักรไทย จำเลยเป็นบุตรของบิดามารดา ซึ่งเป็นผู้มีสัญชาติไทยโดยการเกิด จำเลยจึงได้สัญชาติไทยโดยการเกิด ตามพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. 2508 มาตรา 7 (1) จำเลยจึงมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านหรือกำนันตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457 จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบเงินค่าตอบแทนให้แก่โจทก์ จึงเป็นอุทธรณ์ข้อเท็จจริงอื่นในข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว โดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ส่วนที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้จำเลยอ้างเอกสารท้ายอุทธรณ์เพิ่มเติมในชั้นอุทธรณ์และให้ศาลชั้นต้นหมายเรียกนายหิรัญกฤษฎ์ ปลัดอำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย เป็นพยานสืบประกอบเอกสารท้ายอุทธรณ์ของจำเลย ซึ่งเป็นสำเนาบันทึกข้อความของที่ทำการปกครองแม่ฟ้าหลวงนั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 240 (2) บัญญัติว่า ถ้าศาลอุทธรณ์ยังไม่เป็นที่พอใจในการพิจารณาฟ้องอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐาน ที่ปรากฏในสำนวน ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 238 และเฉพาะในปัญหาที่อุทธรณ์ให้ศาลมีอำนาจที่จะกำหนดประเด็นทำการสืบพยานที่สืบมาแล้ว หรือพยานที่เห็นสมควรสืบต่อไป และพิจารณาคดีโดยทั่ว ๆ ไป ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายนี้สำหรับการพิจารณาในศาลชั้นต้นและให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยการพิจารณาในศาลชั้นต้น มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลมตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าวใช้บังคับเฉพาะกรณีที่ผู้อุทธรณ์ อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงและเป็นการอุทธรณ์โต้แย้งข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยมาแล้ว แต่คดีนี้จำเลยมิได้อุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาของศาลชั้นต้นในข้อเท็จจริงที่ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยว่าพยานบุคคลและพยานเอกสารที่โจทก์นำสืบมานั้นไม่มีน้ำหนักให้รับฟังด้วยเหตุผลตามที่พยานโจทก์เบิกความหรือข้อความในเอกสารมีข้อพิรุธไม่น่าเชื่อถือในข้อใด อย่างไร หรือศาลชั้นต้นมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยการพิจารณาแต่อย่างใด แต่กลับยกข้อเท็จจริงขึ้นมาใหม่ในชั้นอุทธรณ์ โดยอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงอื่นที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคดีนี้จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ไม่มีสิทธินำพยานเข้าสืบไม่ว่าจะเป็นพยานบุคคลหรือพยานเอกสาร ดังนั้น การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้จำเลยอ้างพยานเพิ่มเติมในชั้นอุทธรณ์และให้จำเลยนำพยานหลักฐานที่อ้างหรือนำมาแสดงเพิ่มเติมในชั้นอุทธรณ์ได้เข้าสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์

ภาค 5 โดยให้ศาลชั้นต้นสืบพยานปากนายหิรัญภุชฎี ปลัดอำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย ประกอบเอกสารท้ายอุทธรณ์ของจำเลยเท่ากับให้สิทธิจำเลยนำพยานเข้าสืบโดยจำเลยไม่มีสิทธิ นั้น จึงไม่ชอบ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 วรรคสอง และมาตรา 240 (2) และที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 นำคำเบิกความนายหิรัญภุชฎีและพยานเอกสารท้ายอุทธรณ์ที่สืบเพิ่มเติมดังกล่าวมาวินิจฉัยว่า จำเลยเป็นบุตรของบิดามารดาซึ่งเป็นผู้มีสัญชาติไทยโดยการเกิด ตามพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. 2508 มาตรา 7 (1) และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และตามพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 มาตรา 10 ให้มีผลใช้บังคับกับผู้ที่เกิดก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ จำเลยจึงได้สัญชาติไทยโดยการเกิดตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2511 และเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านหรือกำนันตาม พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457 การที่จำเลยดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านและ กำนันมาตั้งแต่วันที่ 10 กรกฎาคม 2555 และได้รับคำตอบแทนจากโจทก์ตลอดมาจึงเป็นสิทธิ โดยชอบธรรมของจำเลย จึงเป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่ไม่ได้กล่าวกันมาแล้วโดยชอบใน ศาลชั้นต้น ทั้งบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคสอง ที่ว่า พฤติการณ์ไม่เปิดช่องให้คู่ความฝ่ายใดยกปัญหาใด ๆ ขึ้นกล่าวอ้างในศาลชั้นต้นได้นั้นมิได้แต่ เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายเท่านั้น อุทธรณ์ของจำเลยที่ว่าจำเลยเป็นบุตรของบิดามารดาซึ่งมี สัญชาติไทยโดยการเกิด จึงได้สัญชาติไทยโดยการเกิด จำเลยจึงมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะ ต้องห้ามของการที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านและกำนันนั้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยข้อเท็จจริงจาก พยานหลักฐานของคู่ความเสียก่อนว่าจำเลยเป็นบุตรของบิดามารดาที่มีสัญชาติไทยโดยการเกิด หรือไม่ แล้ววินิจฉัยข้อกฎหมาย จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงที่นำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมาย ทั้ง ประเด็นว่าจำเลยต้องรับผิดชอบเงินค่าตอบแทนตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านและกำนันให้แก่โจทก์ตามฟ้อง หรือไม่ก็เป็นเรื่องเฉพาะกรณีของคู่ความ มิใช่ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยจึงไม่อาจยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์โดยไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดย ชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคสอง ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น เมื่อไม่มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์อีก จึงไม่มีเหตุต้องย้อน สำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณาพิพากษาใหม่ และเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 5 ไม่มีอำนาจ อนุญาตให้จำเลยอ้างพยานเพิ่มเติมในชั้นอุทธรณ์ดังวินิจฉัยมาแล้วข้างต้น ทำให้คดีไม่มี พยานหลักฐานใหม่ ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยคืนเงินค่าตอบแทนผู้ใหญ่บ้านและกำนันที่ได้รับ แก่โจทก์มานั้น จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้นเช่นกัน อนึ่ง เนื่องจากมี พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 โดยพระราชกำหนด ดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 7 และมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และ ให้ใช้ความใหม่แทนอันเป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นร้อยละ 5 ต่อปี และอาจปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้ตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ที่แก้ไขใหม่ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี โดย มีผลใช้บังคับนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไป จึงให้โจทก์คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันดังกล่าวจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จ ตามมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ ปัญหา ดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่าย ใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) พิจารณายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 และแก้เป็นว่าสำหรับดอกเบี้ยให้จำเลยชำระ

ดอกเบี๋ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ของต้นเงิน 866,227 บาท จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี๋ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้ตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ที่แก้ไขใหม่ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

นพเรศ พันธุ์นรา · ธารทิพย์ จงจักรพันธ์ · ทินกร ก่อเพียรเจริญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5222/2567>